

Arrest

nr. 281 298 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat O. TODTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2019.

1.2. Op 31 maart 2021 en 14 juni 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 8 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Pashtun en soenitische moslim te zijn, afkomstig uit het Afghaanse dorp Ali Khail (subdorp Soor Ragma) in het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

Uw dorp en regio van herkomst wordt geterroriseerd door de taliban sinds vele jaren. U volgde koranles in de madrasa van uw dorp gedurende circa drie jaren tot aan uw vertrek uit uw land in 2019. Een week voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban een eerste maal naar uw madrasa om te prediken en leerlingen te rekruteren. Toen de taliban de volgende dag een tweede maal naar uw madrasa kwam, namen ze een aantal studenten mee en zeiden ze u dat ze u de volgende dag zouden meenemen. Toen u dit thuis vertelde, zeiden uw ouders dat u meteen moest stoppen met uw lessen in de madrasa. U bleef vijf dagen thuis en vluchtte met de hulp van uw familie en een smokkelaar uit uw dorp en land.

U verliet Afghanistan in 2019 via de Iraanse grens in Nimroz. U reisde verder naar Turkije, waar u telefonisch van uw moeder vernam dat uw vader door de taliban werd vermoord omdat hij u had helpen vluchten. U reisde verder naar Griekenland en via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België.

U kwam op 25 oktober 2019 toe in België en diende op 30 oktober 2019 op de DVZ een verzoek om internationale bescherming in. U legde de volgende documenten neer ter staving van uw identiteit en asielrelaas: een briefomslag verzonden uit Marikhel, Sherzad, Nangarhar, Afghanistan; een oude originele taskara van uw vader, de taskara van twee ooms in Afghanistan en de Belgische identiteitskaart van uw twee neven in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongelooftwaardig zijn.

U beweerde te vrezen voor persoonlijke vervolging door de Taliban in uw Afghaanse regio van herkomst, maar u legde hieromtrent incoherente en onaannemelijke verklaringen af.

Vooreerst legde u onaannemelijke verklaringen af betreffende uw leeftijd. Naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 oktober 2019 verklaarde u uw taskara te zijn kwijtgeraakt onderweg naar België en dus geen document hebt om uw geboortedatum te ondersteunen maar te zijn geboren op 31 oktober 2003 en toen dus 16 jaar oud te zijn. Nadien tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS stelde u dat leeftijd in Afghanistan niet gekend is maar dat uw moeder u in de periode van uw vertrek uit Afghanistan in 2019 zei dat u 16 jaar – en dus minderjarig – was (Notities van het Persoonlijk Onderhoud (NPO) CGVS I dd. 31.03.2021, p. 4-5). Nadien corrigeerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw geboortjaar naar 1998 op basis van een medisch onderzoek met leeftijdsbepaling. Volgens dat medisch onderzoek (zie schrijven dd. 12.11.2019 van de Dienst Voogdij, FOD Justitie in het administratief dossier) was u op 6 november 2019 immers ouder dan 18 jaar (en dus niet minderjarig), namelijk 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Gevraagd om uw reactie, bleef u volhouden enkel te weten dat u volgens uw moeder 16 jaar was en dat u niets kan doen aan het resultaat van de leeftijdstest (Notities van het Persoonlijk Onderhoud (NPO) CGVS I, p. 4). Voorgaande verklaringen en vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Dat u volgens voornoemd medisch onderzoek enkele jaren ouder bent dan u beweert, heeft ook als gevolg dat uw verklaringen over de driejarige periode dat u in de madrasa van uw dorp lessen over de koran

volgde bedenkelijk kunnen genoemd worden. Gevraagd vanaf wanneer u koranles volgde, antwoordde u vooreerst van toen u nog klein was en verklaarde u vervolgens vanaf circa dertien jaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan op 16 jaar (NPO CGVS I, p. 7 en 13-14; NPO CGVS II dd. 14.06.2020, p. 4). U bleef erbij dat u vanaf 13 jaar tot aan uw vlucht op 16 jaar les volgde aan de madrasa van uw dorp, niettegenstaande u volgens voornoemde medische leeftijdsbepaling in die periode circa 4 jaar ouder was en dus de relatief hoge studieleeftijd van 17 tot 20 jaar had. Daarbij komt dat u vage en incoherente verklaringen aflegde over de reden waarom u eerder geen school liep en waarom uw ouders u naar de madrasa op 30 à 40 minuten te voet van uw huis in uw dorp stuurden in plaats van een gewone school. U stelde geen school te hebben gelopen voor u op 13 jaar koranles begon te volgen in de madrasa omdat u nog te jong was (NPO CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat veel jongere kinderen dan 13 jarigen naar school gaan, beaamde u dat maar stelde u zondermeer dat dit niet het geval was voor u (CGVS II p. 6) en verklaarde u later dat de meeste leerlingen aan uw madrasa er vanaf 13 jaar en niet eerder begonnen les te volgen (CGVS II, p. 8). Vervolgens kon u niet uitleggen waarom uw ouders u niet naar een reguliere school stuurden en waarom ze u vanaf 13 jaar uitgerekend naar de madrasa stuurden om koranles te volgen; u stelde vaagweg dat het gewoon zo was (CGVS II, p. 6) en dat u ernaar toe ging om er iets te leren (NPO CGVS I, p. 10). Pas toen het CGVS u de vraag stelde of er dan geen gewone reguliere school was in uw dorp, verklaarde u plots dat er inderdaad geen gewone school was in uw dorp en enkel die madrasa waar dus alle (schoolgaande) kinderen van uw dorp les volgden (NPO CGVS II, p. 7). Eerder had u nochtans verklaard dat er nog één andere madrasa in uw dorp was buiten diegene waar u les volgde, namelijk een kleine madrasa voor kinderen (NPO CGVS I, p. 9). Overigens verklaarde u dat uw twee neven in België in jullie compound in het subdorp Suur Ragha woonden maar koranles volgden in een buurdorp op anderhalf uur te voet van jullie huis en gelijkaardige (eveneens ongeloofwaardig bevonden) problemen als u ondervonden met andere taliban in uw regio van herkomst terwijl u anderzijds vertelde dat alle kinderen van uw dorp koranles volgden in uw madrasa en uiteindelijk verklaarde niet te weten waarom uw oudere neven koranles volgden in een andere madrasa (NPO CGVS II, p. 16-18). Voornoemde verklaringen laten toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Onaannemelijk is dat uzelf en uw vader niet eerder dan enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan – toen talibanstrijders uw madrasa bezochten om te preken en studenten te rekruteren - te weten kwamen dat de madrasa in uw dorp waar u drie jaar lang koranles had gevolgd – en terwijl de taliban al heel lange tijd controle had over uw dorp en district, aldus nog uw verklaringen - eigenlijk eigendom was van en geleid werd door de lokale talibanleider en tevens dorpsgenoot M. M. A. (NPO CGVS I, p. 9-10, 12-14; NPO CGVS II, p. 8-9, 11-12 en 15). Verder bevestigde u dat de taliban u wilde rekruteren en meenemen zonder dat uw vader of enig ander familielid hiervan op de hoogte was (NPO CGVS I, p. 14; NPO CGVS II, p. 15), hetgeen onaannemelijk voorkomt in de context van het rurale Afghanistan en de modus operandi van de taliban. Bovendien verklaarde u – toen u gevraagd werd naar een belangrijk recent gevecht of aanslag met de taliban in uw regio van herkomst toen u er nog was – dat voornoemde taliban leider M. A. werd gedood bij een luchtaanval drie of vier maanden voor uw vertrek (NPO CGVS I, p. 16 en 19). Daarbij stelde u dat voornoemde talibanleider zelf niet aanwezig was toen zijn taliban strijders enkele dagen voor uw vertrek op uw madrasa kwamen prediken en rekruteren omdat hij de madrasa – waarvan hij eigenaar en leider was - niet altijd bezocht maar soms (NPO CGVS I, p. 12 en NPO CGVS II, p. 9). Voornoemde verklaringen vallen niet te rijmen.

Verder legde u onwaarschijnlijk vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de koranlessen die u gedurende drie jaar zou hebben gevolgd in de madrasa van uw dorp. Gevraagd of er in uw madrasa verschillende koranlessen, cursussen, leerjaren of graden waren, verklaarde u dat er verschillende lessen werden gegeven maar dat u enkel naar de les ging om te leren de Koran te lezen en te reciteren terwijl andere studenten en talibs aan die madrasa andere religieuze onderwerpen studeerden, meer bepaald over de bijbel en het oude testament, maar dat u daar niet zeker van bent omdat u daar niets mee te maken had (NPO CGVS II, p. 5). Herhaaldelijk gevraagd over het programma en inhoud van de koranlessen in uw madrasa, verklaarde u dan weer op sibillijnse wijze dat alle leerkrachten in uw madrasa (drie lesgevers voor 200 à 300 leerlingen) dezelfde les gaven over de Koran en niets anders, dat ze gewoon les gaven over de Koran (NPO CGVS II, p. 7-8). Later verklaarde u dat de leerkrachten van uw madrasa (weliswaar) samenwerkten met de talibs die in uw madrasa kwamen preken over oorlog en rekrutering maar dat jullie leerkrachten enkel les gaven over de Koran en bleef u weer in gebreke uit te leggen waarover die koranlessen precies gingen (NPO CGVS II, p. 9). Overigens verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS dat de leerkrachten in uw madrasa talibanleden waren die onder leiding stonden van het hoofd van uw madrasa en tevens lokale talibanleider; dat uw leerkrachten samenwerkten met de talibanstrijders die in uw madrasa kwamen preken en rekruteren (NPO CGVS II, p. 8-9). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS had u nochtans niet bevestigend geantwoord op de vraag of de leerkrachten van uw madrasa leden van de taliban waren; u stelde enkel dat die leerkrachten onder

invloed stonden van de taliban (NPO CGVS I, p. 10). Herhaaldelijk bevestigd over welke oorlog of strijd de taliban predikten in uw madrasa toen ze u en uw medestudenten wilden meenemen om zelfmoordbomaanslagen te plegen tegen de overheid en zo martelaars in de hemel te worden, bleek u de term "Jihad" niet te kennen of in deze context te gebruiken of nog te kunnen uitleggen (NPO CGVS II, p. 10). U bevestigde dat de oorlog waarover de taliban het had toen ze in uw madrasa kwamen preken gebaseerd is op de Koran, maar kon - ondanks uw beweerdelijk volgen van koranlessen gedurende drie jaren en de preken van de taliban die u hoorde in uw madrasa - geheel niet uitleggen waar in de Koran verwezen wordt naar voornoemde oorlog of strijd (NPO CGVS II, p. 10). Voorgaande vaststellingen ondermijnen nog meer uw beweerde vervolgingsrelaas.

Verder blijkt u de identiteit of herkomst van de talibanleden die u en andere studenten in uw madrasa kwamen rekruteren geheel niet te kunnen duiden, terwijl het volgens u talibanstrijders waren van de lokale talibanleider en tevens hoofd van uw madrasa en dorpsgenoot (NPO CGVS I, p. 11; NPO CGVS II, p. 9, 11-12 en 15). U kan evenmin de identiteit toelichten van de andere leerlingen in uw madrasa die de taliban al zouden hebben meegenomen (NPO CGVS I, p. 14) terwijl u later verklaarde dat het telkens om 10 à 20 personen ging en de taliban in uw aanwezigheid hun namen noemde (NPO CGVS II, p. 14). U weet ook niet of er een speciale aanleiding of specifiek motief was waarom de taliban u toen persoonlijk – de dag na hun tweede bezoek - wilde meenemen of nog waarom u op hun lijst van rekruten stond (NPO CGVS II, p. 15 en 20). U weet ook niet wat de taliban met u van plan was omdat u dit niet werd uitgelegd maar u vermoedt dat ze u wilden meenemen naar een (u onbekende) plaats om u voor te bereiden op het plegen van een zelfmoordaanslag omdat u hoorde dat dit gebruikelijk was voor de taliban (NPO CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 14-15). Deze vage onnauwkeurige en kennelijk niet doorleefde verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Ongeloofwaardig is ook dat u geen idee hebt hoe het komt dat u de taliban pas voor het eerst naar uw madrasa in uw dorp zag komen enkele dagen voor uw vertrek uit het land in 2019 om studenten te rekruteren, terwijl de taliban er – aldus nog uw verklaringen – al heel lang de plak zwaait en u er drie jaar lang koranles zou hebben gevolgd en uw madrasa daarenboven onder leiding stond van de lokale talibanleider en tevens dorpsgenoot (NPO CGVS I, p. 13; NPO CGVS II, p. 15).

Verder liet u op de DVZ enkel noteren dat uw vader overleden is, niet dat hij werd vermoord door de taliban, maar hield u tijdens uw onderhoud op het CGVS niettemin vol dit alles wel verklaard te hebben op de DVZ (NPO CGVS I, p. 21 en 24). Er dient te worden vastgesteld dat u enkel verklaarde dat uw vader (niet gewoon overleden is maar) werd vermoord door de taliban nadat u op het CGVS uw vervolgingsrelaas had gedaan en u aan het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS de vraag werd gesteld of uw broers en ouders problemen hebben gekend met de taliban (NPO CGVS I, p. 20). U stelde toen dat u in Turkije telefonisch via uw moeder vernam dat uw vader door de taliban werd doodgeschoten omdat hij u hielp vluchten van hen (NPO CGVS I, p. 21). Toen u geconfronteerd werd met het gegeven dat u eerder op de DVZ enkel liet noteren dat uw vader ongeveer 11 maanden geleden is overleden (Verklaringen DVZ dd. 23.09.2020, punt 13) en nergens sprake was (ook niet in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ) van een moord op uw vader door de taliban, hield u vol dat u op de DVZ ook al vertelde over de moord op uw vader door de taliban (NPO CGVS I, p. 21 en 24). U verklaarde daarbij dat u het verslag van DVZ niet had nagelezen, terwijl u in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (gevraagd naar het verloop van uw eerdere gehoor op de DVZ) verklaarde één enkele rechtzetting te willen doen, met name de volgens u foute notering in het verslag van de DVZ dat uw reis van Afghanistan naar België 1 jaar duurde in plaats van 6 maanden. Geconfronteerd met het gegeven dat u het verslag van uw verklaringen op de DVZ moet hebben nagelezen aangezien u voornoemde rechtzetting wilde doen, ontweek u die vraag en herhaalde u dat u de moord op uw vader op de DVZ ook al vertelde (NPO CGVS I, p. 21). Bevreemdend is daarbij overigens dat uw vader aan de taliban vertelde dat hij u naar Europa had weggezonden en dat de taliban hem vervolgens vroeg waarom hij dat gedaan had alvorens hem dood te schieten, aldus nog uw beweringen (NPO CGVS II, p. 18). Voornoemde verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U bleef ook vaag over de datum van uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde tijdens uw laatste onderhoud op het CGVS dat u in België toekwam op 25 oktober 2019 na een reis van 6 of 7 maanden vanuit Afghanistan (NPO CGVS II, p. 5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS sprak u van een reis van 6 maanden (NPO CGVS I, p. 2), terwijl u op de DVZ dd. 23.09.2020 liet noteren te hebben verbleven in uw dorp van herkomst tot ongeveer een jaar geleden en Afghanistan te hebben verlaten bijna een jaar geleden (Verslag dd. 23.09.2020 van uw verklaringen op de DVZ, punten 10 en 32) en wilde u rechtzetten tijdens uw onderhoud op het CGVS dat u geen jaar reisde.

Na aandringen om precisering, stelde u in de winter van het jaar 2019 uit Afghanistan te zijn vertrokken maar de (winter)maanden van de Afghaanse kalender niet te kennen (NPO CGVS I, p. 5-6 en 25).

Uw advocate suggereerde zelf dat u door uw verblijf in België bij terugkeer naar Afghanistan riskeert problemen te krijgen met de Taliban, maar dit wordt nog door haar noch door uzelf concreet aannemelijk gemaakt.

Op basis van voorgaande verklaringen en vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsrelaas dat daardoor niet langer de basis kan vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De briefomslag verzonden uit Afghanistan, de taskara van uw vader en ooms in Afghanistan en de Belgische identiteitskaarten van uw neven in België kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen, dewelke in deze niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK),

Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U riep ook geen persoonlijke omstandigheden in die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in uw provincie Nangarhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht zelf geen concrete informatie aan waaruit een verhoogd risico in uw hoofde omwille van persoonlijke omstandigheden kan blijken.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u over een familiaal netwerk beschikt in uw streek van herkomst en dat u een valide zelfstandige jongeman bent die in goede gezondheid verkeert.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**.

Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, gaat verzoeker vooreerst in op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de leeftijd van verzoeker. Hij benadrukt daarbij het feit dat de manier waarop in België leeftijdsonderzoeken gebeuren, zeer controversieel is, dat er in de medische wereld geen twijfel is dat deze testen bijzonder inaccuraat zijn en dat in de meeste EU lidstaten deze testen worden aangevuld met psychologische testen, wat in België nog steeds niet het geval is. Hij wijst er op dat twee gespecialiseerde onderzoekscentra van de UGent een third party intervention leverden in een zaak omtrent leeftijdscontrole die aanhangig is bij het EHRM en stelt dat hij in Afghanistan en tijdens de reis niet bezig was met het concept tijd zoals men dit in België kent en zijn geboortjaar ook moest omrekenen naar de Gregoriaanse kalender.

Hij betoogt dat de verwerende partij er in eerste instantie vanuit gaat dat de verzoeker liegt over zijn leeftijd en stelt daardoor ook de rest van zijn verklaringen in vraag. Deze redenering is echter fout volgens verzoeker. Uit de verklaringen van verzoeker, had verwerende partij immers moeten afleiden dat de leeftijd die hij opgaf wel degelijk overeenstemde met zijn verklaringen. De verzoeker kan niet begrijpen dat de verwerende partij aan de kritiek aan de medische leeftijdstesten zomaar voorbij gaat, en besluit om de verklaringen van de verzoeker volledig naast zich neer te leggen.

Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over de complexiteit van de beoordeling van de geloofwaardigheid in internationale beschermingsverzoeken en verwijst daarbij naar UNHCR, *“Au-delà de la Preuve - Évaluation de la crédibilité dans les systèmes d’asile européens”*, mei 2013, p. 9. Beschikbaar op: <https://www.refworld.org/pdfid/52ea5e194.pdf>; EASO, *“Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System (2018)”*, pp. 169-170. Beschikbaar op:

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/EASO%20Evidence%20and%20Credibility%20Assesment_JA_EN_0.pdf. Hij wijst er verder op dat herhaaldelijk werd vastgesteld dat een verzoek om internationale bescherming niet kan worden afgewezen louter op grond van het feit dat geen schriftelijke stukken zijn overgelegd die het verhaal van de verzoeker bevestigen en benadrukt de specifieke omstandigheden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tijdens de COVID-pandemie. Hij stelt dat de verzoeker op een (ongemakkelijke) stoel moet zitten en van zijn advocaat en tolk wordt afgeschermd door plexiglas schermen aan weerszijden. Tegenover hen zit de protection officer, ook beschermd door plexiglas. Deze opstelling doet denken aan een politieverhoor. Hij betoogt dat hoewel het te begrijpen is dat deze maatregelen werden ingevoerd om de covid-19-pandemie in te dijken, kan moeilijk worden beweerd dat zij geen invloed hebben op de mogelijkheid van de verzoeker om zijn of haar verhaal te doen in een rustige en vertrouwelijke omgeving, terwijl UNHCR er wijst dat net de omstandigheden bepalend kunnen zijn voor het verloop van het gehoor (UNHCR, *Au-delà de la Preuve - Évaluation de la crédibilité dans les systèmes d’asile européens*, mei 2013).

Verzoeker wijst vervolgens op de door antropologen vastgestelde verschillen, waarmee protection officers rekening moeten houden volgens EASO (EASO, p. 12) en citeert arrest nr. 89.877 van 16 oktober 2012, waarvan verzoeker meent dat deze redenering ook had moeten worden toegepast in dit geval. Verwerende partij had rekening moeten houden met het profiel van verzoeker als jongeman afkomstig uit een regio die wordt geteisterd door de Taliban en die op het punt stond door hen overgenomen te worden.

Met betrekking tot de problemen van verzoeker met de Taliban, argumenteert hij als volgt: *“De verzoeker was wel degelijk, zoals supra werd uitgelegd, wel degelijk ongeveer 13 jaar oud toen hij begon met koranlessen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij reeds uit dat er zich geen andere madrassa dichtbij zijn huis bevond. Een gewone school was er evenmin in zijn regio. De dichtstbijzijnde school was daarenboven gesloten. De verwerende partij acht het bevreemdend dat de verzoeker en zijn vader niet eerder op de hoogte waren van de talibanaanwezigheid in de moskee. De verzoeker wenst echter te verduidelijken dat dit niet abnormaal is: immers, de talibanleden zagen er overdag uit zoals een doorsnee persoon. Ze kwamen gewoonlijk naar de madrassa zonder wapens, zodat ze niet zouden opvallen. Op de dagen dat ze naar de madrassa kwamen om jongens te rekruteren, waren ze wél bewapend en gemaskerd. Het was aldus pas op dat moment dat de verzoeker doorhad dat de madrassa waar hij ongeveer drie jaar lang koranlessen volgde, banden had met de taliban. De verzoeker is het evenmin eens met de stelling van de verzoeker dat de taliban altijd de ouders van jongens die ze willen rekruteren contacteert. Zijn eigen ervaring spreekt dit tegen. De ouders van de jongens die werden meegenomen op de twee dagen dat de taliban de madrassa bezocht, werden niet op voorhand verwittigd. Ook wat betreft de dood van M. A. wenst de verzoeker te benadrukken dat hij dan wel de leider van de madrassa was, maar niet van de taliban. Het waren andere talibanstrijders die de jongens uit de lessen kwamen halen. Voorts wenst de verzoeker te verduidelijken dat de madrassa zeer groot was. Het was een gebouw van drie etages. Er waren inderdaad maar drie leerkrachten, maar zij werden bijgestaan door de sterkste leerlingen. Inderdaad, deze leerlingen hielpen de leerkrachten gaven ook lessen. De Koran bestaat uit 30 hoofdstukken, en de verzoeker kon er 29 afmaken in Afghanistan, voor hij zich genoodzaakt zag om te vertrekken. Hij leerde om de Koran te reciteren, zonder dat de lessen over de betekenis van de verzen gingen. Toen de taliban de eerste keer naar de madrassa kwamen, predikten ze over jihad. Ze waren met drie en ze kwamen in de namiddag. Ze spraken over zelfmoordaanslagen, en over hoe ze na hun dood verwelkomd zouden worden door engelen. De verzoeker stelt bovendien vast dat de verwerende partij blijkt te denken dat de verzoeker de betekenis van het woord jihad niet kent. Dit is echter niet correct. Hij sprak over de strijd die gevoerd moest worden, zonder het woord ‘jihad’ letterlijk in de mond te nemen. Het blijkt duidelijk uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat de verzoeker niet begreep dat de vragen van de protection officer erop doelden om hem het woord jihad te laten gebruiken. Dat hij wel degelijk weet wat dit inhoudt, blijkt bovendien uit zijn gebruik van het woord fedayi, wat zelfmoordaanslag wil zeggen. Zijn terminologie blijkt specifiekere dan ‘jihad’.*

De verzoeker kende inderdaad de identiteit van de talibanstrijders die de jongens kwamen rekruteren niet. Ze waren gemaskerd, en hij kon ze aan hun stem niet herkennen. Hij kan echter wel, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat, de namen geven van zijn vrienden die werden meegenomen. De jongens A., S., F. en N., allen afkomstig uit zijn dorp, werden meegenomen op de eerste twee dagen. De verzoeker kan alleen maar vaststellen dat hij de vraag verkeerdelijk begreep. Er moet evenwel worden verduidelijkt dat hij hier slechts één keer kort naar gevraagd werd. Er werd na de pauze, noch tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, niet op teruggekomen (NPO 1, p. 14). Waarom de taliban pas in 2019 leden kwam rekruteren, kan de verzoeker onmogelijk weten. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker bij de DVZ niet liet opschrijven dat zijn vader vermoord werd (en niet gewoon overleed). Echter vertelde hij dit wel, maar niet tijdens het deel waar hij gevraagd werd kort de redenen voor zijn vertrek aan te halen. Immers werd erop gehamerd dat hij het kort moest houden, en zich moest focussen op zijn eigen, persoonlijk situatie. Daardoor dacht de verzoeker dat hij de moord op zijn vader niet moest vermelden. Zijn intentie was echter simpelweg om zich aan de instructies te houden, om te doen wat van hem gevraagd werd. Late het duidelijk wezen dat de vraag om kort en bondig alle problemen uit te leggen, niet zo eenvoudig en neutral is als ze op het eerste zicht moge lijken. De vraag ging over “alle feiten die hebben geleid tot [zijn] vlucht uit het land” en niet over de incidenten die na zijn vertrek plaats hebben genomen. Verzoeker raadvrouw wenst te benadrukken dat zoals zij zelf heeft uitgelegd bij het eind van het eerste persoonlijke onderhoud, had de eiser haar wel verteld over de moord van zijn vader en zij niet heeft vastgesteld dat het tegenstrijdig was met de verklaringen afgelegd bij de DVZ (NPO 1, p. 24). Bij de DVZ, werd enkel vermeld dat zijn vader overleden was, omdat de vraag niet ging over de redenen van de dood: de vraag was enkel over verblijfplaats en desgevallend datum van overleden (vragenlijst DVZ, vraag 13A). Wat betreft, ten slotte, het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, wenst de verzoeker nogmaals te verduidelijken dat hij ongeveer 6 maanden voor zijn aankomst in België vertrok uit zijn land. Hij vertrok vanuit zijn dorp naar Chamtala, en ging via Nimroz naar Iran, waar hij ongeveer één maand verbleef. Daarna reisde hij verder naar Turkije, waar hij ongeveer een week lang bleef, alvorens verder te gaan naar Griekenland. Het kostte hem 8 dagen om in Griekenland te geraken. Hij bleef er vervolgens ongeveer twee weken. Daarna ging hij naar Macedonië, waar hij opnieuw ongeveer twee weken verbleef. Vanuit Macedonië ging hij via Servië (ongeveer tien dagen) naar Bosnië, waar hij ongeveer anderhalve maand bleef. Daarna reisde hij via Kroatië naar Slovenië. Het duurde vervolgens 15 dagen voor hij aankwam in Italië, waar hij opnieuw ongeveer een maand verbleef. Daarna duurde het ongeveer 15 dagen alvorens hij de grens met Frankrijk kon oversteken. Vanuit Frankrijk ging hij rechtstreeks naar België. Dit komt inderdaad overeen met ongeveer zes maanden. Over de datum van het vertrek van de verzoeker kan aldus niet langer twijfel bestaan.”

Wat betreft de situatie van verzoeker als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de Taliban meent verzoeker dat verwerende partij heeft nagelaten deze situatie te analyseren. Hij verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en een Nota van Nansen van oktober 2021. Daarin stelt Nansen dat verscheidene bronnen allemaal hetzelfde bevestigen: de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt enkel te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers blijft zeer hoog (stuk 4, pp. 7-9). In tegendeel tot de situatie voor de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden (stuk 4, p. 10). Dit wordt bevestigd door UNHCR in haar adviesnota van februari 2022 (stuk 5, p. 3) en de bestreden beslissing druist dan ook in tegen het advies van het UNHCR. UNHCR stelt ook dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve beslissing kregen (stuk 4, pp. 10-11). Verzoeker wijst vervolgens op eerder onderzoek waaruit blijkt dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Verwesteren staat voor de Taliban en de Afghaanse gemeenschap voor afvalligheid en terugkerende Afghanen na een lang verblijf in Europa zouden met vervolgingsdaden te maken krijgen. Hij wijst er op dat NANSSEN deze bevinding staft met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden (stuk 4, p. 16). Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de Taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen (stuk 4, pp. 17). Verzoeker wijst vervolgens op het belang van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwesteringsing en citeert het arrest van de Raad van 31 maart 2022 terzake en het overzicht van rechtspraak in het NANSSEN rapport (p. 22-23) en verwijst wat daadwerkelijke verwesteringsing betreft naar een EASO rapport van 2017 (stuk 4, p. 25). Hij betoogt dat verwesterde Afghanen die terugkeren op zichzelf een specifieke sociale groep vormen (stuk 4, pp. 26-29), citeert OSAR met betrekking tot het geweld waar terugkeerders mee te maken kregen (stuk 15, p. 8-9) en stelt dat actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap (stuk 15, pp. 10-12), maar ook de Taliban. Verzoeker argumenteert voorts dat van terugkeerders niet verwacht mag worden dat ze “het spel meespelen” en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden.

Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen (stuk 4, p. 29). Hij wijst er op dat de Taliban weliswaar beloofde dat zij terugkeerders niet zouden straffen maar dat aan hun woorden niet teveel waarde kan worden gehecht, zoals blijkt uit het rapport van de United Nations High Commissioner for Human Rights betreffende de mensenrechtensituatie in Afghanistan, dat werd gepubliceerd op 8 februari 2022 (stuk 6). Een recent rapport van WeWorld citerend met betrekking tot de situatie van meisjes en vrouwen onder het Talibanbewind, stelt verzoeker dat de Taliban de beloftes voor een “*humaner beleid*” niet nakomt. Dit geldt wat betreft Hazara’s en vrouwen en meisjes, en we moeten er aldus, naar analogie, vanuit gaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij. EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio’s waar de Taliban aan invloed wint.

Verzoeker besluit zijn betoog als volgt: *“De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten. De verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek, hij heeft Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat, en hij is door zijn reis naar en verblijf van ongeveer drie jaar in België dan ook duidelijk verwesterd. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te reintegreren in de hiërarchale Afghaanse samenleving.”*

Vervolgens gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR van februari 2022 waarin werd gesteld dat het nog te vroeg is om beslissingen te nemen vanwege een gebrek aan voldoende informatie. Ook de EUAA kwam tot deze conclusie terwijl Cedoca tot een andere conclusie kwam. Hij wijst er op dat NANSSEN de rapporten van internationale organisaties UNHCR en EUAA met de COI-focus vergeleek die op de website van het CGVS terug te vinden is (stuk 18, p. 18 en 25). Verzoeker stelt tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR. Dit is uiterst merkwaardig, aangezien UNHCR één van de belangrijkste bronnen van het CGVS was voor de machtsovername door de Taliban. Daarenboven heeft het advies van UNHCR een significante bewijswaarde, minstens zou het dit moeten hebben (stuk 18, p. 21). In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de verzoeker naliet om aan te tonen dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft op zijn individuele situatie in Afghanistan, maar verzoeker meent dat deze verwachting niet in overeenstemming is met de medewerkingsplicht van het CGVS en verwijst naar een studie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 17, pp. 1-3).

Met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan stelt verzoeker, verwijzend naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 dat het er op aan komt voor verzoeker om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Hij citeert vooreerst verschillende bronnen waaruit blijkt dat de situatie sinds de machtsovername door de Taliban wel degelijk verslechterde: (stuk 7), (stuk 11, p. 11). Hij wijst er op dat een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van schrijven vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan niet als vluchteling erkend kan worden en citeert (stuk 5, pp. 4-5).

Verzoeker analyseert vervolgens de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water), de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid en de humanitaire situatie op dit moment. Met betrekking tot de gezondheidszorg betoogt verzoeker dat de toegang na de machtsovername sterk beperkt werd en citeert verschillende bronnen: (stuk 4, p. 38); (stuk 12); (stuk 11, pp. 25-27). Ook met betrekking tot de voedselvoorziening stelt verzoeker dat er grote problemen zijn en citeert bronnen waaruit blijkt dat op dit moment de helft van de bevolking in hongersnood verkeert: (stuk 8); (stuk 11, p. 12), (stuk 11, p. 20); (stuk 9, zie ook stuk 14). Hij wijst er op dat het land bovendien momenteel getroffen wordt door hevige regenval en dat Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is (OCHA, *Afghanistan: Flash Floods - May 2022* (status: ongoing), 10 mei 2022).

Geraadpleegd op 17 mei 2022, op: <https://reliefweb.int/disaster/ff-2022-000209-afg>; Global Times, *Flash floods kill 5, injure 10 in Afghanistan's eastern Nangarhar*, 26 juli 2022, beschikbaar op: <https://www.globaltimes.cn/page/202207/1271413.shtml>). Met betrekking tot de watervoorziening wijst verzoeker op de problematische situatie wat betreft toegang tot proper water en sanitaire voorzieningen en citeert ook hier stuk 11, pp. 21-22. Met betrekking tot werkgelegenheid en de humanitaire situatie citeert verzoeker tenslotte stuk 11, pp. 13-14, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de machtsovername een significante impact had op de werkgelegenheidsgraad en het rapport van het UK Home Office dat zich pessimistisch uitlaat over de humanitaire situatie (stuk 4, pp. 40 en 44-45).

Hij wijst er vervolgens op dat NANSSEN waarschuwt voor mensenrechtenschendingen in de gebieden waar het geweld afnam, naar analogie met Somalië in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden en het door de Taliban gecontroleerde Afghanistan (in het licht van het arrest *Sufi en Elmi* van het Europees Hof van de Rechten van de Mens) (stuk 4, pp. 40 en 44-45).

Als besluit wijst verzoeker er op dat de machtsovername door de Taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de hierboven beschreven verschrikkelijke toestand. Hij stelt dat uit alle informatie blijkt dat de Taliban ofwel niet in staat is, ofwel onwillig is, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit blijkt volgens verzoeker ook uit de verklaringen van de Taliban Minister voor Buitenlandse zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije begin vorige maand (Jurist, *Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>). Verzoeker benadrukt verder dat op 22 juni 2022 Afghanistan werd getroffen door een zware aardbeving (Reliefweb (RW), *Afghanistan: Earthquake* - Jun 2022, status: ongoing. Geraadpleegd op 4 juli op: <https://reliefweb.int/disaster/eq-2022-000232-afg>) en de provincie Nangarhar met overstromingen (Reliefweb (RW), *Afghanistan: Flash Floods in the Eastern Region - Kunar, Laghman, Nangarhar & Nuristan Provinces (As of 28 June 2022)*, 29 juni 2022. Geraadpleegd op 4 juli 2022 op <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-flash-floods-eastern-region-kunar-laghman-nangarhar-nuristan-provinces-28-june-2022>) en dat de Taliban niet in staat waren om hun bevolking te helpen na deze verschrikkelijke ramp, wat blijkt uit hun reactie (The Washington Post, *Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*, 24 juni 2022. Geraadpleegd op 27 juni op: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/06/24/afghanistan-earthquake-us-unaid/>). Hij besluit dat hij heeft aangetoond dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan handelingen van de Taliban en deze situatie dus onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt en hem dus subsidiaire bescherming moet verleend worden.

Tot slot gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er vooreerst op dat verwerende partij, zoals dat het geval was voor de beslissing die door de Raad werd vernietigd in zijn arrest van 31 maart 2022, geen informatie neerlegt die dateert van na 31 december 2021. Hij gaat vervolgens in op de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat het niet zo is dat er geen geweld meer plaatsvond of geen burgerslachtoffers meer vielen. UNHCR en OCHA berichtten hierover en begin april vonden nog luchtaanvallen plaats op een Taliban wapendepot in Helmand (stuk 6, § 64; stuk 16). Verder dreef ISKP het aantal aanvallen op en was deze organisatie in meer provincies aanwezig (stuk 13, pp. 12-13) en bleek in Jalalabad het IS-geweld torenhoog (stuk 13, p.15). Het EASO rapport, dat volgens verzoeker maar gedeeltelijk werd gelezen door verwerende partij, bevestigt deze zorgwekkende trend en waarschuwt ook voor banden met Al Qaeda (EASO, *Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 59, 61-62). De situatie blijft dus volatiel (stuk 13, pp. 16-17). Hij verwijst vervolgens naar het rapport van het UK Home Office dat een overzicht geeft van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers en herinnert er aan dat de organisaties die hierover nog berichten aangeven dat het steeds moeilijker wordt om dit te doen (stuk 13, pp. 18-25). Onder verwijzing naar de laatste update van het UK Home Office (UK Home Office, *Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation*, April 2022, pp. 15-16. Beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2072484/AFG_CPIN_Security_situation.pdf) stelt verzoeker dat het onrustwekkend is dat er weer mediaberichten opduiken waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt in het land.

Verzoeker wijst er op dat in april van dit jaar, ACLED een rapport publiceerde waarin zij een grimmig beeld schetst van de actuele veiligheidssituatie en waaruit blijkt dat de provincie Nangarhar, waaruit de verzoeker afkomstig is, nog steeds regelmatig het toneel van aanslagen is (ACLED and APW, *Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*, April 2022, p. 10) en ook in juli was dit het geval (ACLED, *Regional Overview - South Asia and Afghanistan* (11 June - 17 June 2022), 23 juni 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/06/23/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-11-17-june-2022/>).

Met betrekking tot het Talibanbewind citeert verzoeker vervolgens een aantal bronnen (stuk 4, p. 32; stuk 4, p. 33; stuk 10, pp. 24-25; stuk 14) waaruit volgens verzoeker blijkt dat het bewind in de praktijk strenger is dan wat de Taliban-top oorspronkelijk verkondigde. Verzoeker betoogt dat vlak na de machtsovername meteen verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld (stuk 4, pp. 33-35) en stelt dat een leven onder Talibanbewind *an sich* risico's met zich mee brengt (stuk 4, pp. 35-38). Verzoeker wijst er ook nog op dat in Nangarhar afgelopen maand de levenloze lichamen van meer dan 100 mannen werden gevonden die werden verdacht banden te onderhouden met andere groeperingen. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, betoogt verzoeker dat niet wordt bestreden dat de eiser een jonge man is, die nu al ongeveer drie jaar in Europa verblijft, en dat dit "*persoonlijke omstandigheden*" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Verzoeker besluit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk "*een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon*". Tenslotte citeert verzoeker nog de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen inzake de rechtspraak van het EHRM inzake socio-economische omstandigheden (stuk 17, pp. 4-6).

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van CGVS;
2. Document pro deo;
3. RvV arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022;
4. Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;
5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
6. UNOCHA, "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*", 8 februari 2022, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf;
7. OHCHR, "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*", 7 maart 2022, <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissionersreport-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>;
8. World Food Programme (WFP), "*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*", 25 januari 2022, <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winterspells-hunger-afghanistan-0>;
9. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-drramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;
10. U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*", februari 2022, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;
11. U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*", februari 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf;
12. France 24, "*Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*", 8 november 2021, <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-healthsystem-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>;
13. U.K. Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*", februari 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf;
14. La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*", 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>;
15. OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;

16. Hasth-e-Subh Daily, "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province", 8 april 2022, <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depot-kills-30-talibanmilitants-in-helmand-province>;
17. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS", 25 april 2022. <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>;
18. NANSEN, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>.

3. Aanvullende Nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 oktober 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer dd. 20 oktober waarbij onder verwijzing naar een arrest an de Raad van 12 oktober 2022 toelichting geeft wat betreft zijn verwestering en de informatie in zijn verzoekschrift met betrekking tot de situatie in Afghanistan, actualiseert. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet bespreekt en citeert verzoeker een rapport van 11.11.11 van 11 augustus 2022 waarin de humanitaire situatie in Afghanistan, evenals de situatie van Afghanen in Turkije wordt geanalyseerd (stuk 3). Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet brengt verzoeker recente informatie bij met betrekking tot het district Sherzad in de provincie Nangarhar. Volgende stukken worden toegevoegd aan de aanvullende nota:

1. RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022;
2. RvV arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022;
3. 11.11.11 en UPINION, "Between a Rock and a Hard Place : Afghan Migrants in Turkey One Yer after the Fall of Kabul", 11 augustus 2022.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Ali Khail (subdorp Soor Ragha) in het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

5.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 6 november 2019 een leeftijd werd toegekend van ongeveer 21,5 jaar met een standaard deviatie van 2 jaar. Verzoeker betoogt dat de onderzoeken die uitgevoerd worden op vraag van de Dienst Voogdij geen betrouwbare manier zijn om de leeftijd van een persoon vast te stellen en verwijst hierbij naar opinies die de Human Rights Centre en de Centre for the Social Study of Migration and Refugees gaven in een procedure voor het EHRM en stelt dat verwerende partij niet op basis van deze vaststellingen de rest van zijn verklaringen in vraag kon stellen. Daargelaten de vraag of verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnen, wijst de Raad er op dat, in zoverre verzoeker met zijn kritiek de door de Dienst Voogdij vastgestelde leeftijd betwist, enkel de Raad van State bevoegd is hiervan kennis te nemen en dat de bestreden beslissing verder ook voldoende draagkrachtige motieven inzake de door verzoeker voorgehouden feiten bevat die geen verband houden met de door verzoeker beweerde leeftijd, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker volgde gedurende ongeveer drie jaar les in een *madrassa*. Op een dag kwamen gemaskerde taliban leden preken over de heilige oorlog om jongens te rekruteren. Ze namen een groep jongens mee en kondigden aan dat ze verzoeker volgende keer zouden mee nemen. Verzoeker vertelde dit aan zijn ouders en deze besloten dat verzoeker weg moest gaan. Hierdoor vertrok verzoeker enkele dagen later uit Afghanistan. Van hieruit reisde hij via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan uit wraak door de taliban vermoord te worden.

5.5. Na grondige lezing van het administratief dossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Soor Ragha niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de taliban leden die naar zijn *madrassa* kwamen en hun rekruteringsactiviteiten niet geloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Verder blijkt u de identiteit of herkomst van de talibanleden die u en andere studenten in uw madrassa kwamen rekruteren geheel niet te kunnen duiden, terwijl het volgens u talibanstrijders waren van de lokale talibanleider en tevens hoofd van uw madrassa en dorpsgenoot (NPO CGVS I, p. 11; NPO CGVS II, p. 9, 11-12 en 15). U kan evenmin de identiteit toelichten van de andere leerlingen in uw madrassa die de taliban al zouden hebben meegenomen (NPO CGVS I, p. 14) terwijl u later verklaarde dat het telkens om 10 à 20 personen ging en de taliban in uw aanwezigheid hun namen noemde (NPO CGVS II, p. 14). U weet ook niet of er een speciale aanleiding of specifiek motief was waarom de taliban u toen persoonlijk – de dag na hun tweede bezoek - wilde meenemen of nog waarom u op hun lijst van rekruten stond (NPO CGVS II, p. 15 en 20). U weet ook niet wat de taliban met u van plan was omdat u dit niet werd uitgelegd maar u vermoedt dat ze u wilden meenemen naar een (u onbekende) plaats om u voor te bereiden op het plegen van een zelfmoordaanslag omdat u hoorde dat dit gebruikelijk was voor de taliban (NPO CGVS I,

p. 20; CGVS II, p. 14-15). Deze vage onnauwkeurige en kennelijk niet doorleefde verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Ongeloofwaardig is ook dat u geen idee hebt hoe het komt dat u de taliban pas voor het eerst naar uw madrassa in uw dorp zag komen enkele dagen voor uw vertrek uit het land in 2019 om studenten te rekruteren, terwijl de taliban er – aldus nog uw verklaringen – al heel lang de plak zwaait en u er drie jaar lang koranles zou hebben gevolgd en uw madrassa daarenboven onder leiding stond van de lokale talibanleider en tevens dorpsgenoot (NPO CGVS I, p. 13; NPO CGVS II, p. 15)."

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen. Vooreerst stelt de Raad vast dat, aangezien de taliban volgens verzoeker al jaren de macht had in hun dorp, het weinig geloofwaardig is dat verzoeker en zijn ouders niet wisten dat de madrassa onder leiding stond van een lid van de taliban die tevens hun dorpsgenoot was tot op het moment dat de voorgehouden rekrutering begon (notities PO I, p. 10; notities PO II p. 11). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat hij de betrokken taliban leden niet kon identificeren doordat ze er gewoonlijk uitzagen als doorsnee personen en dat ze gemaskerd en bewapend waren wanneer ze kwamen rekruteren, kan dit niet overtuigen. Dit betoog is immers tegenstrijdig met eerder gedane verklaringen van verzoeker. Dat verzoeker zou weten dat de betrokken taliban leden er normaal uitzagen als doorsnee personen zou betekenen dat hij ofwel weet wie deze personen waren en hoe ze er normaal uitzagen ofwel dat hij minstens weet had dat er een taliban aanwezigheid was in zijn madrassa. In beide gevallen zou dit tegenstrijdig zijn met hetgeen hij verklaard heeft in zijn persoonlijke onderhoud. Hij verklaarde immers niet te weten wie de betrokken taliban leden waren, ze nooit gezien te hebben en ook niet te weten dat de *madrassa* onder taliban invloed stond voordat de rekrutering begon (notities PO I, p. 10, 14; notities PO II p. 9, 12-13). Voorts kan verzoeker ook niet verklaren waarom de taliban leden gemaskerd zouden rekruteren op een plek waar zij de macht hadden (notities PO I, p. 13; notities PO II, p. 15).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nu wel namen kan geven van jongens die werden meegenomen tijdens de voorgehouden rekrutering, kan dit evenmin overtuigen en weerlegt dit de voormelde motieven niet. Er ligt geen plausibele verklaring voor waarom verzoeker in het verzoekschrift wel namen van deze jongeren kan geven terwijl hij dit voordien niet kon en hij deze personen nochtans als vrienden en dorpsgenoten omschreef en verklaarde dat de taliban de namen noemde van 10 tot 20 personen die werden meegenomen. Verzoeker werpt op dat het CGVS slechts eenmalig vroeg naar namen van meegenomen jongens en dat hij die vraag niet goed had begrepen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter niet dat verzoeker de vraag niet begrepen had. Hij antwoordt immers uitdrukkelijk op deze vraag dat hij de betrokken leerlingen niet kende (notities PO I, p. 14), zodat dit evenmin verzoekers onwetendheid tijdens het persoonlijk onderhoud kan verklaren. Bijkomend stelt de Raad ook vast dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift doet uitschijnen dat er twee dagen waren waarop kinderen werden meegenomen alvorens hij vertrok, dit niet strookt met zijn eerder verklaringen waaruit blijkt dat de taliban slechts eenmaal voor zijn vertrek leerlingen meenamen (notities PO I, p. 9).

Verder dient met betrekking tot de voorgehouden rekrutering ook te worden opgemerkt dat de rekruteringsmethode die verzoeker beschrijft weinig geloofwaardig is in het licht van de beschikbare landeninformatie. Vooreerst blijkt uit de EUAA 'Country Guidance: Afghanistan' van april 2022 die verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan voorkomt in de vorm van motivering door personen die de rekruten kennen en zelden gepaard gaat met echte dwang. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de taliban wel zou overgegaan zijn tot gedwongen rekrutering. Verzoeker ging immers naar een madrassa die geleid werd door een taliban lid en waar de leerkrachten ook leden waren van de taliban (notities PO I, p. 10; notities PO II p. 8). Indien de taliban verzoeker of zijn medeleerlingen wilden rekruteren, hadden zij alle gelengheid hen te overtuigen zonder dat zij zouden moeten overgaan tot dwang, te meer gezien er door het grote aantal leerlingen van de madrassa meer kans op gewillige rekruten was (notities PO 14.06.2022 p. 7), wat door verzoeker ook wordt bevestigd in het verzoekschrift. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat de taliban tijdens hun tweede bezoek de lijst van personen die zij volgende keer zouden meenemen, gegeven zouden hebben (notities PO II p. 13). Dit verhoogt immers het risico op onttrekking aan gedwongen rekrutering.

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas komt verder ook op de helling te staan door zijn verklaringen omtrent de acties van de taliban na zijn vlucht. Ten eerste blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban niet naar hem zijn komen zoeken nadat hij niet terug ging naar de madrassa. Dit terwijl de taliban de volgende dag zouden terugkomen voor hem en hij nog vijf dagen thuis bleef (notities PO I, p. 9). Als de taliban hem echt wilden rekruteren of hem werkelijk wouden straffen zou verwacht kunnen worden dat zij sneller actie zouden ondernemen om hem te vinden. Ten tweede is het evenmin geloofwaardig dat de taliban na de val van de regering vijfmaal langsgingen bij verzoekers familie en hun bedreigde zoals verzoeker verklaarde aan het einde van zijn tweede persoonlijk onderhoud (notities PO I p. 18).

Gezien de taliban al jarenlang de macht had in verzoekers dorp valt niet in te zien waarom ze zouden hebben gewacht tot na de val van de regering om verzoekers familie zo te bedreigen. Daarbij is het al helemaal niet geloofwaardig dat ze na de val van de regering de moeite zouden doen om hun identiteit te verbergen door gemaskerd te gaan. Ten derde maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader vermoord werd door de taliban omdat verzoeker weigerde toe te treden tot de taliban. Daargelaten of verzoeker al dan niet op de DVZ melding maakte van de moord op zijn vader, is het uiterst bevreemdend dat verzoeker dit slechts vermeldde nadat er gevraagd werd of zijn ouders problemen kenden met de taliban tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud (notities PO I, p. 20). Dit terwijl hem daarvoor gevraagd werd om aan te geven waarom hij Afghanistan verlaten had en waarom hij niet kon of wou terugkeren naar daar. De vaststelling dat verzoeker de moord op zijn vader, een zeer ingrijpende gebeurtenis, zo laat in het gesprek en niet uit eigen beweging vermeldt, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat de moord op zijn vader in verband zou staan met het feit dat hij zich zou hebben onttrokken aan gedwongen rekrutering.

Verzoeker doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn relaas waar hij in zijn verzoekschrift wijst op de sanitaire maatregelen die van kracht zijn tijdens het persoonlijk onderhoud sinds het begin van de covid-pandemie en de specifieke omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud sindsdien plaatsvindt. De Raad betwist geenszins dat de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud belangrijk zijn maar uit verzoekers beschrijving van de opstelling van het lokaal en de getroffen maatregelen (het plaatsen van plexischermen tussen de tolk, de advocaat en de verzoeker) kan geenzins worden afgeleid dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn geweest om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat hij of zijn advocaat zouden hebben aangegeven dat verzoeker zich hierdoor belemmerd gevoeld hebben om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet aan te geven op welke wijze de door hem beschreven omstandigheden een invloed hebben gehad op zijn verklaringen in die mate dat dit zou geleid hebben tot een foutieve beslissing.

Waar verzoeker nog argumenteert dat zijn verzoek niet afgewezen mag worden louter door de afwezigheid van schriftelijke stukken, is zijn betoog niet dienstig, nu de bestreden beslissing hier niet naar verwijst, laat staan dat dit het enige motief zou zijn, maar slechts vaststelt de door hem neergelegde stukken de vaststellingen in de bestreden beslissing niet kunnen ombuigen. Met betrekking tot deze stukken wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De briefomslag verzonden uit Afghanistan, de taskara van uw vader en ooms in Afghanistan en de Belgische identiteitskaarten van uw neven in België kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen, dewelke in deze niet ter discussie staan.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven ongemoeid laat en neemt deze dan ook over in dit arrest.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep om te besluiten dat verzoeker de voorgehouden gedwongen rekruteringspoging van de taliban en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. De Raad beschouwt de vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake de koranlessen die hij drie jaar zou gevolgd hebben als een overtuigend motief. Verzoekers kritiek hierop doet geen afbreuk aan het voorgaande en kan derhalve niet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

5.6. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift en de aanvullende nota hierbij op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al ongeveer 3 jaar in België verblijft en gezien hij een andere kleding stijl heeft ontwikkeld, geen lange baard en kort haar heeft, graag naar muziek luistert, Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft opgenomen en zich actief ingezet heeft in de Belgische samenleving. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.6.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15

juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking.

Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting.

Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker volgens het leeftijdsonderzoek op 6 november 2019 een leeftijd werd toegekend van ongeveer 21,5 jaar met een standaard deviatie van 2 jaar en hij volgens zijn verklaringen in 2019 Afghanistan zou verlaten hebben. Door louter te verwijzen in het verzoekschrift en in de aanvullende nota naar verzoekers verblijf van 3 jaar in België en te stellen dat hij zich anders kleedt, geen lange baard en kort haar heeft, graag naar muziek luistert en Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft opgenomen, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat zich actief ingezet heeft in de Belgische samenleving, en heeft geholpen bij de overstroming in de regio van Luik, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers vormende jaren zich voornamelijk in Afghanistan hebben afgespeeld en verklaart er koranlessen te hebben gevolgd. Verzoekers voor het overige theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan en herhaalt dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd worden als vervolging. De Raad kan slechts vaststellen dat geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de arresten nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en nr. 278 653 van 12 oktober 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogte-

perioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector.

Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld.

In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand. Uit de informatie bijgebracht door verzoeker in zijn aanvullende nota blijkt dat de provincie Nangarhar in september 2022 werd getroffen door een aardbeving.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet niet anders besluiten. Waar in het verzoekschrift in algemene termen wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten en wordt gesteld dat de dramatische socio-economische situatie het gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen als reactie op het niet-democratische Taliban regime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De Raad wijst er tenslotte op dat het door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte rapport van 11.11.11. en UPINION, “*Between a Rock and a Hard Place. Afghan Migrants in Turkey One Year After the Fall of Kabul*” van maart 2022 in de eerste inleidende sectie bevestigt dat Afghanistan wordt

geconfronteerd met een humanitaire crisis, maar verder enkel betrekking heeft op de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Turkije en kan bijgevolg niet tot een ander besluit kan leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP.

Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Van de 182 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode voor de provincie Nangarhar werden gecodeerd, kende ACLED aan 9 incidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Volgens het door verzoeker bijgebrachte ACLED Regional Overview – South Asia and Afghanistan (8-14 October), van 20 oktober 2022 en ACLED Regional Overview – South Asia and Afghanistan (1-7 October), van 13 oktober 2022 werden in verslagperiode aanvallen uitgevoerd door IS tegen de taliban in de provincie Nangarhar en Kaboel stad waarbij drie talibanleden werden gedood en verscheidene andere gewond.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsvername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de taliban nog steeds geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, zoals verzoeker betoogt, wordt niet betwist en met de beperkingen bij het verzamelen van informatie wordt in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden.

Door louter te stellen, onder verwijzing naar de UNHCR "*Guidance Note*" van februari 2022 en de Nansen Note van 23 juni 2022 en reeds geciteerde EASO en EUAA rapporten, dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de UNHCR "*Guidance Note*" de daling van het willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban bevestigt en dat bezorgdheid wordt geuit over het doelgericht geweld.

Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota de cijfers van het aantal ontheemden in het district Sherzad citeert en wijst op het feit dat dit district één van de districten is waar de meeste veiligheidsincidenten plaatsvinden, stelt de Raad vast dat deze cijfers afkomstig zijn van de COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jalalabad, Behsud and Surkhrod districts (Nangarhar province) van 29 juni 2021 en bijgevolg dateren en betrekking hebben op de machtsovername door de taliban en dus evenmin tot een ander besluit kunnen leiden.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het artikel verplicht de overheid ertoe in de beslissing de feiten op te nemen die deze rechtvaardigen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS twee maal werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissingen zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel door hem niet op dienstige wijze aangevoerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET